

„многоя лѣта“. Императорътъ цѣлува брата си Николая, който ще води войската.

Царътъ се отдѣли настрана, покачи се на коня и даде знакъ, че ще говори. Вѣдворява се мъртва тишина.

Царътъ каза: „Нашитѣ едновѣрни и еднородни братя отвѣждъ Дунава страдатъ подѣ игото на турцитѣ. Християнитѣ се измжчватъ, убиватъ. Селата и градоветѣ имъ горятъ. Църквитѣ се оскверняватъ. Русия не може да търпи и да гледа, какъ загинватъ братя и християни. За да се избавятъ отъ смъртъ българитѣ, азъ заповѣдамъ на рускитѣ вѣоржжени и храбри синове да минатъ Дунава и да освободятъ България. Богъ ще ни помогне!“ Всички войски извикаха три пѣти грѣмогласно: „Ура, ура, ура!“ Офицеритѣ и генералитѣ се приближиха съ извадени саби при царя и дадоха клетва, че трѣгватъ по негова заповѣдъ въ славна борба за Христова вѣра и славянска честъ.

Царътъ се просълзи. Следъ това всички войски се наредиха да минатъ предъ него. Музикитѣ свирятъ предъ всѣки полкъ, барабанитѣ биятъ, трѣбитѣ трѣбятъ. Минаха по редъ: пехота, конница и артилерия. Царътъ ги поздравява. Минаватъ и българскитѣ доброволци така стройно, бодро и юнашки, че царътъ имъ каза: „Прекрасно деца!“

До вечерята рускитѣ войски заминаха презъ Влашко за Дунава, а българскитѣ дружини останаха да се пообучатъ още малко и да се запишатъ новопристигнали българи.

